

Bilaga 4 till kommunfullmäktiges protokoll 2011-04-04 § 5

Svar på interpellation 2010: 46 av Mirja Räihä Järvinen

Mirja Räihä Järvinen (S) har ställt en interpellation till mig om stadens demensboenden och jag vill ge följande svar.

Diskussionen och debatten om hur vi bäst ser till att människor som utvecklar demens får en god vård och omsorg har funnits länge och av goda skäl. Det är en grupp människor som har kraftigt varierande behov och önskemål och i många fall svårt att uttrycka dem själva. Jag, liksom många andra såg med bestörtning på reportagen från Piteå och undrade hur en organisation kan tillåtas fungera på det sättet, hur man timme efter timme lämnar sjuka och förvirrade människor utan tillsyn. Kanske ännu mer förvånande var det att i Rapport den 19 januari höra att socialnämnden i Piteå kommun beslutat att fortsätta med inlåsning av dementa. Inlåsning är det sätt de vill hantera dementa människor på nattetid även fortsättningsvis. Det vill vi inte i Stockholms stad.

Tidigt under 2010 beställde äldrenämnden en rapport om bemanningen inom demensvården av forskningsstiftelsen Äldrecentrum. Resultatet blev att Äldrecentrum rekommenderar att demensvården förstärks med ytterligare 400 tjänster. I budgeten för 2011 lägger vi därför under tre år 50 miljoner för att åstadkomma detta, totalt 150 miljoner.

Äldrecentrum är även tydliga med en annan aspekt av bemanning: Många fler faktorer än anställd per boende spelar in när det gäller en värdig demensvård. Hur boendet är utformat rent praktiskt gör en väldig skillnad. Ligger hela boendet i samma plan eller på olika våningar? Är korridorerna sammanlänkade eller ligger två avdelningar rent av i olika byggnader? Hur sjuka är de boende i själva demenssjukdomen? Finns andra sjukdomar och hur kapabla är de rent fysiskt?

Med det sagt vill jag ändå nämna att Stockholms stad vid upphandlingar kräver att entreprenören som tar över bibehåller den bemanning som funnits innan. En bemanning som alltså kommunen själv vid ett tidigare tillfälle bedömt som rimlig. Samtidigt är det, som jag nyss konstaterat, ett trubbigt mått eftersom de boendes fysiska hälsa och omsorgsbehov kan variera kraftigt, ibland från månad till månad. Därför är jag glad att vi nu skjuter till medel inom demensvården för att ytterligare förstärka omsorgen om de som har det kanske allra största behovet.

Därutöver är givetvis personalens och ledningens etiska hållning en central faktor för att hålla en hög kvalitet i omvårdnaden. Personalen i äldreomsorgen besitter viktig kompetens och bygger dagligen upp relationer med de äldre de arbetar med. I en bra organisation sprids dessa kunskaper och goda attityder. Det handlar inte enbart om fler par händer, utan om fler kloka personer som kan fatta rätt beslut och ge stockholmarna den omsorg de behöver.

Vi har därför inte för avsikt att från stadshuset sitta och ställa upp regler för hur personalen generellt ska fördelas på varje boende. Beroende på alla tidigare nämnda faktorer kan det resultera i att det inte tjänar något till att utveckla bättre arbetsmetoder eller investera i bättre utrustning för att avlasta personalen. Vid vissa boenden som på grund av dåligt anpassade lokaler eller mycket sjuka boende skulle en minimibemanning till och med kunna tas till intäkt för att minska på personalen och gömma sig bakom att man följer en stelbent siffra istället för att se till kvaliteten i verksamheten i första hand.

I stället förstärker vi alltså budgeten utan att inskränka personalens och chefernas möjlighet att fatta beslut om den egna verksamheten samtidigt som vi outtröttligt utvecklar och förfinar uppföljning och tillsyn av alla kommunala och privata verksamheter inom Stockholms stads äldreomsorg. Äldreomsorgen i Stockholms stad ska vara ett gott skäl att flytta hit.

Stockholm den 16 februari 2010

Joakim Larsson (M)
äldreborgarråd